

De toekomst van de parochie (blog09)

Bij het wakker worden vanmorgen las ik dat Klaas Dijkhoff zich laat uitschrijven uit de Rooms-katholieke Kerk. Hij werd geraakt door opmerkingen die kardinaal Eijk het afgelopen weekend maakte in een interview met De Gelderlander. In zijn open brief schrijft Dijkhoff dat hij de liefde en het sociale gezicht van de kerk mist.

Het doet me pijn wat Klaas Dijkhoff schrijft. Het gaat me aan het hart dat de krantenkoppen de afgelopen dagen benadrukken dat in het bisdom Utrecht over een paar jaar nog maar 10 kerken zullen zijn waar volop de liturgie gevierd kan worden. Het verscheurt me dat het seksueel misbruik in de Verenigde Staten zoveel jonge mensen voor het leven beschadigd heeft, zoals dat ook hier in Nederland het geval is. De vraag naar wat de kerk ons brengt ligt dan op de lippen. Waar geloof ik in? En waarom hoor ik nog steeds bij de Rooms-katholieke kerk?

Steeds weer voel ik de kracht van het geloof. De radicale levenshouding van Jezus Christus inspireert me om elke dag opnieuw te kiezen voor een leven uit liefde en voor een open oog voor de mensen aan de rand, voor de kwetsbare mensen, voor iedere mens die ik tegenkom. Ik voel me gedragen door de grootheid van God die ons bevattingsvermogen te boven gaat, maar die ons mensen nodig heeft om vorm te geven aan Zijn Rijk van Vrede en gerechtigheid. Gods Geest spoort me aan om in de medemens het mooie te zien, omdat ook die persoon door God gewild is en geschapen als mijn broeder of zuster.

Deze gemeenschap van mensen die Kerk genoemd wordt, is mensenwerk met alle kracht die dat meebrengt, maar ook met alle beperkingen en kwetsbaarheid. Ik heb behoefte aan leiders die me oproepen om het voorbeeld van Jezus te volgen in mijn leven van alle dag; leiders die een visioen verwoorden van een geloof dat toekomst heeft, dat hoop geeft. In Paus Franciscus vind ik zo'n geestelijk leidsman door zijn radicale keuze voor de arme. Ik gun het ook onze bisschoppen dat Gods Geest hen leidt om hoop te geven aan de geloofsgemeenschappen en mensen de weg te wijzen naar een leven in navolging van Jezus. Bovenal kan ik niet zonder de momenten in de kerk en in de ontmoeting met mensen waarin ik God woordeloos nabij voel.

Klaas Dijkhoff heeft gelijk. Wij mogen, wij moeten het sociale gezicht van onze kerk laten zien en spreken en leven vanuit Gods liefde. Dat kunnen we niet alleen, daarbij hebben we elkaar nodig als broeders en zusters, als gemeenschap van God. Daarom blijf ik.

Pastor Lysbeth Minnema
18 september 2018 Prinsjesdag